

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันกระแสโลกาภิวัตน์ทำให้ตลาดการค้าสากลขยายตัวอย่างกว้างขวางราวกับมนุษยชาติกำลังสร้างตลาดโลกให้เป็นเครือข่ายขนาดมหึมา (อัลวิน ทอฟฟเลอร์, 2539) โดยอาศัยศักยภาพของเทคโนโลยีการสื่อสารและการคมนาคมในปัจจุบันเป็นปัจจัยเอื้ออำนวยให้คนต่างพรมแดนวัฒนธรรมสามารถติดต่อสื่อสารและไปมาหาสู่กันได้อย่างง่ายดาย บริษัทต่างๆ พยายามแย่งชิงตลาดโลกทำให้เกิดการค้าขายข้ามชาติที่มีอำนาจขึ้นทุกขณะ เหตุที่ต้องขยายการลงทุนไปยังประเทศต่างๆ เพราะแต่ละประเทศไม่สามารถผลิตวัตถุดิบ ผลิตภัณฑ์ในลักษณะอุตสาหกรรม และบริการได้อย่างครบถ้วนตามที่ต้องการ หรือหากผลิตได้เองก็จะต้องใช้จ่ายต้นทุนสูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ดังนั้นจึงต้องอาศัยการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน มีการติดต่อทำธุรกิจระหว่างชาติ บริษัทระดับนานาชาติจึงเกิดขึ้นและนำพาวัฒนธรรมของประเทศตนติดไปกับองค์กรด้วย ไม่เพียงเท่านั้นบุคลากรจากนานาประเทศมีการเดินทางเพื่อไปปฏิบัติหน้าที่ยังประเทศต่างๆ และทำงานร่วมกับบุคลากรท้องถิ่น ดังนั้นในองค์กรหนึ่งๆ จึงมีบุคลากรจากต่างวัฒนธรรมมาทำงานร่วมกัน วัฒนธรรมที่หลากหลายถูกถ่ายทอดสู่กันและกัน โดยวัฒนธรรมองค์กรและวัฒนธรรมของประเทศเจ้าบ้าน ตลอดจนผ่านปฏิสัมพันธ์ของบุคลากรในองค์กรนั่นเอง

ประเทศไทยก็เป็นส่วนหนึ่งของกระแสโลกาภิวัตน์และเป็นตลาดการค้าระดับสากลที่ต่างชาติให้ความสนใจมาตลอด แม้ว่าจะพบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรงตั้งแต่ปี 2540 ก็ตาม เมื่อภาวะดังกล่าวเกิดขึ้นรัฐบาลเล็งเห็นว่าการส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติจะเป็นหนทางบรรเทาวิกฤติการณ์ทางการเงินได้ จึงมีการสนับสนุนให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศ โดยในปัจจุบันมีบริษัทจากต่างประเทศตลอดจนองค์กรข้ามชาติมาตั้งสำนักงานสาขา และมาดำเนินกิจการในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก ในปี 2541 มีโครงการจากต่างชาติได้รับการอนุมัติส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทยจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Board of Investment) ถึง 485 โครงการ นับเป็นจำนวนเงิน 255,070 ล้านบาท ส่วนตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนสิงหาคม ปี 2542 มีนักลงทุนต่างชาติยื่นโครงการเพื่อขอรับการส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทยเป็นจำนวน 407 ราย คิดเป็นมูลค่าการลงทุน 86,036 ล้านบาท เมื่อเทียบกับในช่วงเดียวกันของปี 2541 พบว่าจำนวนโครงการที่ขออนุมัติมีเพิ่มขึ้น 33 โครงการ แม้ว่ามูลค่าการลงทุนจะลดต่ำลงตามกระแสการชะลอตัวของเศรษฐกิจ แสดงดังตาราง

ตารางที่ 1 ตารางแสดงโครงการที่ยื่นขออนุมัติจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
เปรียบเทียบ ปี 2541 และ 2542*

การลงทุนจากต่างประเทศ	2541		2541(ม.ค.-ส.ค.)		2542(ม.ค.-ส.ค.)	
	จำนวน	การลงทุน	จำนวน	การลงทุน	จำนวน	การลงทุน
การลงทุนจากต่างประเทศ รวมทั้งหมด (Total Foreign Investment)	527	224,961	374	155,011	407	86,036

สำหรับจำนวนโครงการและเงินลงทุนตามที่มีการเสนอต่อคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน พบว่าประเทศผู้ลงทุนสูงสุด 5 ลำดับแรก ในปี 2541(ม.ค.-ส.ค.) ได้แก่

- ประเทศผู้ลงทุนอันดับหนึ่ง ได้แก่ กลุ่มประเทศยุโรป ลงทุน 70 โครงการ เป็นมูลค่า 33,106 ล้านบาท คิดเป็น 38.4% ของเงินลงทุนโดยประเทศลงทุนที่สำคัญได้แก่ เนเธอร์แลนด์ สหราชอาณาจักร และ เยอรมนี
- ประเทศผู้ลงทุนอันดับสอง ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่นลงทุน 152 โครงการ คิดเป็น 26,398 ล้านบาท คิดเป็น 30.68% ของเงินลงทุน
- ประเทศผู้ลงทุนอันดับสาม ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา ลงทุน 35 โครงการ คิดเป็น 26,307 ล้านบาท คิดเป็น 30.57% ของเงินลงทุน
- ประเทศผู้ลงทุนอันดับสี่ ได้แก่ ประเทศสิงคโปร์ ลงทุน 41 โครงการ คิดเป็น 5,618 ล้านบาท คิดเป็น 6.52% ของเงินลงทุน
- ประเทศผู้ลงทุนอันดับห้า ได้แก่ ประเทศไต้หวัน ลงทุน 58 โครงการ คิดเป็น 4,881 ล้านบาท คิดเป็น 5.67% ของเงินลงทุน

ส่วนสถิติของกระทรวงพาณิชย์ พบว่า ยอดรวมของนิติบุคคลต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตจดทะเบียนการค้าในประเทศไทย (ตาม ปว. 281 ค) ตั้งแต่ 26 พฤศจิกายน 2515 - 31 สิงหาคม 2542 มีทั้งสิ้น 1,471 ราย (ดูตารางโดยละเอียดที่ภาคผนวก) เป็นบริษัทที่จดทะเบียนจากต่างประเทศ 1,292 ราย จดทะเบียนภายในประเทศไทย 179 ราย โดยจัดกลุ่มประเทศออกเป็น 10 กลุ่ม ตามภูมิภาคต่างๆของโลก ได้ดังนี้ (แสดงดังตาราง)

* ข้อมูลจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ณ วันที่ 27 กันยายน 2542

ตารางที่ 2 จำนวนบริษัทข้ามชาติที่จดทะเบียนจากต่างประเทศ และได้จดทะเบียนนิติบุคคลต่างด้าวตาม ปว. 218 ค. ตั้งแต่ 26 พฤศจิกายน 2515 - 31 สิงหาคม 2542 แยกตามทวีป

กลุ่มประเทศที่จดทะเบียนจากทวีปต่างๆ	จำนวน	คิดเป็นร้อยละ
1.ทวีปยุโรปตะวันตก	314	24.30
2.ทวีปยุโรปตะวันออก	5	0.39
3.ทวีปอเมริกาเหนือ	112	8.66
4.ทวีปอเมริกากลางและแถบทะเลแคริบเบียน	52	4.02
5.ทวีปออสเตรเลีย	29	2.24
6.ทวีปเอเชียตะวันออก	561	43.42
7.ทวีปเอเชียตะวันออกกลาง	16	1.24
8.ทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	181	14
9.ทวีปเอเชียใต้	19	1.47
10.ทวีปอาฟริกา	3	0.23
รวม	1,292*	99.97

จากตารางข้างต้นพบว่า ประเทศที่ให้ความสนใจมาตั้งบริษัทในประเทศไทยมีทั้งนักลงทุนจากซีกโลกตะวันตกและตะวันออก ได้แก่ประเทศแถบทวีปยุโรปทั้งยุโรปตะวันตกและตะวันออก ทวีปอเมริกาเหนือ ซึ่งได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา และแคนาดา รวมทั้งประเทศในทวีปอเมริกากลางโดยเฉพาะประเทศหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียน และยังมีประเทศจากซีกโลกใต้ ซึ่งนั่นก็คือจากประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์อีกด้วย ในซีกโลกเอเชียด้วยกัน มีทั้งนักลงทุนจากทวีปเอเชียตะวันออก เอเชียตะวันออกกลาง เอเชียใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นภูมิภาคเดียวกับประเทศไทยเองเข้ามาดำเนินกิจการในประเทศไทย นอกจากนี้ยังมีประเทศจากทวีปอาฟริกาอีกด้วย แต่พบว่าปัจจุบันยังไม่มีประเทศจากทวีปอเมริกาได้มาลงทุนที่ประเทศไทย

จากการที่มีบริษัทระดับนานาชาติเข้ามาตั้งอยู่ในประเทศไทยนี้ ย่อมจะต้องมีบุคลากรจากต่างประเทศเข้ามาประจำประเทศไทยเพื่อนำองค์การบริหารไปทนาย รวมทั้งมีการจ้างบุคลากรต่างชาติในการทำงาน ไม่เพียงแต่บุคลากรเหล่านี้จะต้องทำงานร่วมกับบุคลากรไทยซึ่งมีความแตกต่างกันทางวัฒนธรรมแล้ว พวกเขาจะต้องติดต่อกับลูกค้า องค์กรรัฐ องค์กรเอกชน และสถาบันต่างๆของประเทศไทย ที่มีวิถีปฏิบัติแตกต่างไปจากวัฒนธรรมเดิมของตน

* จำนวนบริษัทข้ามชาติ 1,292 บริษัท ไม่รวมบริษัทต่างชาติที่จดทะเบียนในประเทศไทยอีก 179 บริษัท เพราะเป็นบริษัทจากหลายประเทศแต่จดทะเบียนในประเทศไทย ทำให้ไม่สามารถแบ่งแยกสัญชาติองค์กรได้

ทำให้ต้องเผชิญสถานการณ์การสื่อสารต่างวัฒนธรรมอยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้การปรับตัวในชีวิตประจำวันเมื่ออาศัยอยู่ในประเทศซึ่งไม่คุ้นเคยอาจก่อให้เกิดความเครียด ความเหงาและหดหู่นได้ ดังนั้นความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมท้องถิ่นตลอดจนทักษะในการสื่อสารและปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมใหม่จึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับบุคลากรต่างชาติอย่างมาก

เพราะวัฒนธรรมเป็นวิถีทางในการดำเนินชีวิต และเป็นแบบแผนปฏิบัติในใจของคนแต่ละสังคม มนุษย์มักนำวัฒนธรรมของตนเป็นหลักในการพิจารณาผู้อื่นหรือคาดเดาการกระทำของอีกฝ่ายหนึ่งโดยไม่รู้ตัวอยู่เสมอทำให้เกิดความเข้าใจผิด ตลอดจนเกิดเป็นปัญหาขึ้นได้ ปัญหาในการสื่อสารต่างวัฒนธรรมนั้นสามารถส่งผลกระทบต่อบุคลากรต่างชาติทำงานได้ไม่เต็มประสิทธิภาพเท่าที่ศักยภาพของบุคคลนั้นๆพึงมี และถ้าปัญหาส่งผลกระทบต่อบุคลากรอย่างรุนแรงก็อาจถึงขั้นไม่สามารถประกอบภารกิจและอยู่ในประเทศเจ้าบ้านครบตามกำหนดเวลาได้ ปัญหาดังกล่าวทำให้นักธุรกิจชาวอเมริกัน 16 - 40% ต้องกลับประเทศก่อนกำหนด และองค์กรต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงถึง 55,000 - 200,000 ดอลลาร์ ต่อคน ตามการศึกษารายชื่อของ Gregersen และ Black ในปี 1990 (เมตตา วิวัฒนาคุณ, 2536)

ด้วยเหตุนี้การฝึกอบรมทางวัฒนธรรมจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือบุคลากรต่างชาติให้สามารถติดต่อสื่อสารกับคนต่างวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ลดภาวะเครียดจากการเข้าไปอยู่ในวัฒนธรรมใหม่ และเรียนรู้มุมมองของวัฒนธรรมท้องถิ่น อันจะเอื้ออำนวยให้บุคลากรต่างชาติสามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพมากขึ้น

จากความสำคัญดังกล่าวนี้จึงเป็นที่มาในการศึกษารายชื่อเรื่อง การฝึกอบรมทางวัฒนธรรมของบริษัทนานาชาติในประเทศไทย อันจะเป็นการศึกษาศาสนภาพการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมของบริษัทนานาชาติในประเทศไทย ทั้งในแง่ลักษณะเนื้อหาและกระบวนการฝึกอบรม องค์ประกอบของการฝึกอบรม ข้อมูลที่ใช้ในการอบรมวัฒนธรรมไทย ความคิดเห็นและความพึงพอใจของบุคลากรต่างชาติต่อการฝึกอบรม และปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อการจัดฝึกอบรมทางวัฒนธรรม โดยเปรียบเทียบระหว่างการฝึกอบรมของบริษัทตะวันตกและบริษัทตะวันออกที่ดำเนินกิจการในประเทศไทย และยังได้ศึกษาค่านิยมไทยและแหล่งข้อมูลที่ใช้สำหรับฝึกอบรมและให้บุคลากรต่างชาติศึกษาด้วยตนเองอีกด้วย

นอกจากนี้ การศึกษาดังกล่าวยังชี้ให้เห็นถึงการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น เพราะนอกเหนือจากการฝึกอบรมเกี่ยวกับการบริหารจัดการ การอบรมด้านทักษะการทำงานที่พนักงานได้รับมอบหมายแล้ว การฝึกอบรมทางวัฒนธรรมยังเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของบริษัทนานาชาติ โดยมุ่งแก้ปัญหาการสื่อสารกับคนไทยและการปรับตัวให้อยู่ในวัฒนธรรมไทยได้ดียิ่งขึ้นอันเป็นผลต่อการอยู่รอดขององค์กรต่างชาติเอง และมีผลต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศไทยด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสถานภาพการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมของบริษัทนานาชาติในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาลักษณะเนื้อหา วิธีการและองค์ประกอบต่างๆในการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมของบริษัทนานาชาติในประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาข้อมูลที่สะท้อนค่านิยมไทย และแหล่งที่มาของข้อมูลที่บริษัทนานาชาติใช้ในการฝึกอบรมทางวัฒนธรรม
4. เพื่อสำรวจความคิดเห็น และความพึงพอใจของบุคลากรต่างชาติที่มีต่อการฝึกอบรมทางวัฒนธรรม
5. เพื่อศึกษาปัจจัยต่างๆที่มีความสัมพันธ์ต่อการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมของบริษัทนานาชาติในประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาสถานภาพการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมของบริษัทเอกชนระดับนานาชาติ ทั้งที่จดทะเบียนการค้าจากต่างประเทศและจดทะเบียนในประเทศไทย โดยรวมทั้งบริษัทต่างชาติและบริษัทไทยในระดับนานาชาติ ที่มีการจ้างงานบุคลากรต่างชาติทำงานร่วมกับบุคลากรไทย หรือเป็นบริษัทที่มีการติดต่อและดำเนินกิจการระหว่างประเทศในลักษณะบริษัทข้ามชาติ กล่าวคือมีบริษัทแม่ (Mother/Parent Company) อยู่ในต่างประเทศ และมีบริษัทสาขาในประเทศไทย และเป็นองค์กรที่ตั้งอยู่ในภาคกลาง ภาคตะวันออก และภาคตะวันตก ของประเทศไทยเท่านั้น

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. ข้อมูลสัญชาติของนิติบุคคลต่างดาวบางบริษัทที่ขอขึ้นทะเบียนไว้กับกระทรวงพาณิชย์ไม่ตรงกับสัญชาติที่เป็นจริงขององค์กร ในที่นี้จึงยึดข้อมูลสัญชาติองค์กรที่บุคลากรจากบริษัทนั้นๆ เป็นผู้ระบุเอง
2. เกณฑ์การแบ่งว่าบริษัทใดเป็นบริษัทตะวันตกหรือบริษัทตะวันออก สามารถใช้เกณฑ์แบ่งหลายเกณฑ์ อาทิ แบ่งโดยสภาพภูมิศาสตร์ ลักษณะทางเศรษฐกิจ สังคม กฎหมาย ซึ่งการแบ่งแต่ละแบบจะให้มุมมองในการศึกษาวิจัยแตกต่างกัน การศึกษาวิจัยนี้ ใช้การแบ่งองค์กรตามประเทศแม่ของบริษัทที่บุคลากรต่างชาติระบุ ซึ่งมีส่วนในการกำหนดนโยบายบริหารของบริษัทนานาชาติในประเทศไทย

ปัญหำนำในการวิจัย

1. สถานภาพในการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมของบริษัทนานาชาติในประเทศไทยเป็นอย่างไร
2. รูปแบบ ลักษณะเนื้อหา กระบวนการและองค์ประกอบต่างๆในการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมของบริษัทนานาชาติเป็นอย่างไร
3. ข้อมูลที่สะท้อนค่านิยมไทย และแหล่งที่มาของข้อมูลในการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมของบริษัทนานาชาติเป็นอย่างไร
4. บุคลากรต่างชาติในบริษัทนานาชาติมีความคิดเห็นและความพึงพอใจอย่างไรต่อการอบรมทางวัฒนธรรม
5. ปัจจัยต่างๆที่มีความสัมพันธ์ต่อการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมของบริษัทนานาชาติในประเทศไทยคืออะไร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

บริษัทนานาชาติ

หมายถึง บริษัทเอกชนระดับนานาชาติทั้งที่จดทะเบียนการค้าจากต่างประเทศและจดทะเบียนในประเทศไทย โดยรวมทั้งบริษัทต่างชาติและบริษัทไทยในระดับนานาชาติ ที่มีการจ้างงานบุคลากรต่างชาติในการทำงานร่วมกับบุคลากรไทย หรือเป็นบริษัทที่มีการติดต่อและดำเนินกิจการระหว่างประเทศในลักษณะบริษัทข้ามชาติ กล่าวคือมีบริษัทแม่ (Mother/Parent Company) อยู่ในต่างประเทศ และมีบริษัทสาขาในประเทศไทย โดยในการศึกษาวิจัยนี้มีการแบ่งเป็นบริษัทนานาชาติจากซีกโลกตะวันตกและซีกโลกตะวันออก

บริษัทตะวันตก

หมายถึง บริษัทนานาชาติจากทวีปยุโรป และทวีปอเมริกาที่ประกอบกิจการในประเทศไทย *

บริษัทตะวันออก

หมายถึง บริษัทนานาชาติจากทวีปเอเชียตะวันออก เอเชียตะวันออกเฉียงใต้และ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ประกอบกิจการในประเทศไทย *

* จากกลุ่มตัวอย่างของบริษัทนานาชาติในการวิจัยนี้ ไม่มีบริษัทที่มาจากทวีปแอฟริกา อเมริกาใต้ และออสเตรเลีย ผู้วิจัยจึงไม่ได้รวมองค์กรจากทวีปดังกล่าวไว้ในความหมายของบริษัทตะวันตก และบริษัทตะวันออก

การฝึกอบรมทางวัฒนธรรม (Cultural Training)

หมายถึง กระบวนการฝึกอบรมที่วางแผนขึ้นเพื่อช่วยให้บุคลากรต่างชาติที่อาศัยในวัฒนธรรมใหม่ (ในที่นี้คือวัฒนธรรมไทย) สามารถปรับตัวเข้ากับคนในวัฒนธรรมนั้นๆ ได้ดียิ่งขึ้น (Bruslin, 1989)

การสื่อสารต่างวัฒนธรรม (Intercultural communication)

หมายถึง กระบวนการแลกเปลี่ยนและตีความสัญลักษณ์ในบริบทหนึ่งๆ โดยบุคคลในกระบวนการสื่อสารนั้นมีความแตกต่างทางวัฒนธรรมมากในระดับที่มีการตีความและมีความคาดหวังเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสมแตกต่างกัน นำไปสู่การสร้างความหมายที่ไม่เหมือนกันได้ (Lustig and Koester, 1993)

บุคลากรไทย

หมายถึง พนักงานชาวไทยที่ทำงานอยู่ภายในสำนักงานของบริษัทนานาชาติที่ดำเนินกิจการในประเทศไทย

บุคลากรต่างชาติ

หมายถึง พนักงานชาวต่างชาติที่ทำงานประจำหรือปฏิบัติการกิจเป็นโครงการในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ในบริษัทนานาชาติที่ตั้งอยู่ในประเทศไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ในด้านวิชาการ

การศึกษาวจัยนี้ช่วยขยายฐานความรู้ด้านการสื่อสารต่างวัฒนธรรม และสามารถสร้างองค์ความรู้เรื่องการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมของบริษัทนานาชาติในประเทศไทยในแง่มุมต่างๆ เป็นการปูพื้นฐานเพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าต่อยอดในอนาคต

ประโยชน์ด้านวิชาชีพ

การศึกษาวจัยนี้ชี้ให้เห็นถึงบทบาท และความสำคัญของการฝึกอบรมทางวัฒนธรรม ซึ่งสามารถนำไปเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทรัพยากรบุคคลในองค์กร ที่มีบุคลากรจากวัฒนธรรมหลากหลายได้ อันจะเป็นทางเลือกหนึ่งในการลดปัญหาการสื่อสารต่างวัฒนธรรม และทำให้บุคลากรต่างชาติและบุคลากรท้องถิ่นทำงานร่วมกันด้วยความเข้าใจมากขึ้น การศึกษานี้เป็นการรวบรวมรายละเอียดแง่มุมต่างๆ ของการฝึกอบรมทางวัฒนธรรม ผู้สนใจจึงสามารถใช้เป็นแนวทางการจัดและพัฒนาการฝึกอบรมดังกล่าวได้อย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ยังชี้ให้องค์กรรัฐและเอกชนไทยที่มีหน้าที่ดูแลและประสานงานกับองค์กรต่างชาติ เช่น กระทรวงการต่างประเทศ คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติ ฯลฯ เล็งเห็นความสำคัญด้านการจัดเตรียม และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทย